

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

“Ir Petras išli-
pęs iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateity
pas Jēzū. Bet,
pamatęs v ē j o
smarkumą, išsi-
gando ir, pradē-
jęs skęsti, sušu-
ko, sakdamas:
Viešpatie, gelbėk
mane! Jēzus, to-
lydžio ištiesęs
ranką nutvērē j i
ir tarē: Žmogau
menko tikėjimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

XXV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Rom. 13, 8—10.

BROLIAI: Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad vienas kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas vykdo įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevok, ne-liūdyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimtas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą, kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikto artimui. Taigi, įstatymo vykdymas yra meilė.

EVANGELIJA

Mato 8, 23—27.

ANUO metu: Po to jis įžengė į laivelį, ir jo mokytojai sekė jį. Bet štai jūroje pakilo taip didelė audra, jog laivelis buvo bangų apipiltas; jis gi miegojo. Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname. Jėzus jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Po to atsikėlęs jis sudraudė vėjus ir jūrą, ir pasidarė didelė tyla, o žmonės stebėjosi ir sakė: Kas gi jis yra, kad vėjai ir jūrą jo klauso?

Šv. Jonas ir Kurapka

Šv. Jonas evangelistas, būdamas Efezo vyskupu, turėjo prisipratinęs kurapką, su kuria poilsio valandomis žaisdavo. Kartą atėjo pas šventąjį iš tolimos šalies keleivis, senai troškęs pamatyti tą išgarsėjusį apaštalą. Keleivis turėjo su savimi šaunamąjį lanką ir vilyčią. Pamatęs šventąjį žaidžianį su karapka, keleivis nustebo. Tai pastebėjęs, šventasis paklausė: "Kam tavo lankas dabar neįtemptas?" Keleivis atsakė: "Jei lankas visą laiką bus įtemptas, jis pasidarys nebestamantrus". Tada šv. Jonas tarė: "Taip ir yra su žmogumi, kurs daug dirba ir rūpinasi. Jis greit pavargtų, jeigu išiekvotų jėgų gražiu poilsiu ne- atgautų".

Laikas — Vėžlys

Yra tokia pasaka apie keliauninkus. Vienas žmogus keliavo, ir bekeliaudamas pailso; naktis jį užklupo. Dairosi, kur pernaktvoti. Čia pat rado lygią aukštumą ir, nieko nelaukdamas, atsigulė. Kitą rytą pabudęs žiūri, dairosi — jau jis visai kitoje vietoje. Neapsakomai nustebes pradeda apžiūrinėti savo guolį ir pamato, kad jo nakvota ant milžino vėžlio nugaros. Tas gyvūnas per visą naktį ramiai slinko savo keliais ir nešėsi tą keliauninką. Prasmė šios pasakos visai aiški. Vėžlys — laikas, keliauninkas — žmogus, kuris duodasi nešamas ir dažnai visai negalvoja, nei kur jis turi keliauti, nei kiek dar turi laiko savo gyvenimo keliui išėiti.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. (outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Atminkime Mirusius

“Taigi šventa ir išganinga yra mintis melstis už mirusius, kad jie būtų išvaduoti iš nuodėmių”. 2 Mak., 12, 46.

VISŲ Šventųjų Šventė ir Uždušinė Diena pabrėžiamai mums primena pomirtinį gyvenimą. Lapkričio mėnuo paprastai vadinamas “Kenčiančių Sielų Mėnuo”, tačiau Bažnyčia šį mėnesį pradeda su Visų Šventųjų Švente, ta iškilminga ir garbinga švente, kurioje džiaugiamės su tais, kuriems jau buvo ištarti žodžiai, “Gera, ištikimasis tarne, eik į garbę, kurią Dievas yra prirengęs tiems, kurie Jį myli”. Bažnyčia nori tuomi mums nors trumpai priminti dangaus neapsakomą laimę ir džiaugsmą, bet sekančią dieną — Uždušinėje — Bažnyčia mums tuoj primena, jog mūsų tikrų, amžinų namų nesibaigiančią laimę pasiekti galime tikrai per mirties duris. O kadangi prieš mus yra mirę daugelis tikinčiųjų, kurie nesusėpėjo čia ant žemės pilnai apsisivalyti nuo nuodėmės dėmių ir turi laikinai kęsti skaistyklos kančias, Motina Bažnyčia rūpindamasi visais savo vaikeliais, primena mums, kad mes padėtume šioms kenčiančioms sieloms ko greičiau sia apsisivalyti ir patekti į dangų.

Bažnyčia mus moko, jog tam tikri ryšiai riša tikinčiuosius čia ant žemės, kenčiančius skaistykloje ir šventuosius danguje. Reiškia, kurie jau apleidę šią ašarų pakalnę ir turi skaistyklos ugnį atsilyginti už užsilikusią laiki-

nės bausmės skolą, nėra visiškai nuo mūsų atskirti, bet sudaro lyg vieną didelę šeimą, kurios galva yra pats Kristus, o nariai yra šventieji danguje, kenčiantieji skaistykloje ir tikintieji čia ant žemės. Mes, kurie dar čia ant žemės, kol kas einame per bandymą, vedame kovą už išganymą; kenčiantieji skaistykloje, tiesa, jau užbaigę kovą ir laimėję, tačiau tuo savo laimėjimu jie negali džiaugtis iki kol neužgys jų žaizdos ir iki kol ugnies kančiomis nebus atsilyginę už nuodėmę ir už bausmes; šventieji danguje ne tik užbaigę kovą, bet jau apvainikuoti nenykstančiu pergale vainiku.

Lapkričio mėnesį, tat, Bažnyčia ypatingu būdu skatina mus prisiminti mirusius ir bėgti į pagalbą, tiems, kuriems tuoj reikalinga pagalba, t. y. skaistykloje kenčiančioms sieloms. Uždušinėje Dienoje ši dvasia labai ryškiai pasirodo: šv. Mišios juodais arnotais, juodi bažnyčių papuošimai, gedulingi giedojimai, katafalkas (grabas) apstatytas žvakėmis, smilkalai, švęstas vanduo. Visa tai daroma su tikslu padėti mums susikaupti toje gedulingoje dvasioje ir vaizdžiau prisiminti mirusius.

Kas turėtų mus daugiausia skatinti melstis už mirusius, gelbėti kenčiančias skaistykloje sielas? Pirmiausia, mūsų pačių meilė mirusiems turėtų mus skatinti už juos melstis ir visais galimais būdais padėti jiems išsiliuosuoti iš skaistyklos kančių. Tol kol jie gyvena čia ant žemės, tol jie mums buvo brangūs ir artimi; todėl juo labiau jie turėtų mums būti bran-

gūs ir artimi jeigu jie dabar kenčia skaistykloje ir reikalingi mūsų pagalbos. Prie to, gal yra daug kenčiančių sielų, kurios čia ant žemės jau nebeturi jokių giminių, prietelių arba pažįstamų, kurie jas atsimintų maldoje. Tat, artimo meilė turėtų mus skatinti ateiti šioms sieloms į pagalbą. Atsiminkime, jog sielos skaistykloje kenčia neapsakomas kančias; joki šios žemės kentėjimai ar kančios negali susilyginti su tomis, kurias sielos skaistykloje pergyvena. Prie to, kenčiančios sielos jau pačios savo darbais negali pelnyti; joms laikas nuopelnams įsigyti jau su šiuo gyvenimu užsibaigė, taip, kad jos jokiū būdu negali sau pagelbėti ar pagreitinti savo išėjimą iš skaistyklos kančių. Todėl, matome kaip daug galime mes toms sieloms pasitarnauti; mažiausias darbas, maldelė ar atlaidai sieloms paaukoti, tai didžiausias joms turtas ir didžiausia malonė. Galime įsivaizduoti, koks turi būti dėkingumas tos sielos, patekusios į dangų, tam, kuris savo maldomis ar gerais darbais padėjo jai greičiau išsiliuosuoti iš skaistyklos kančių!

Galimas daiktas, kad kenčiančių sielų tarpe gal yra mūsų mirę tėvai, broliai, seserys, giminės, artimi prieteliai, draugai ar pažįstami. Angi meilė, kurią mes jiems skolingi, neturėtų mus skatinti skubintis jiems į pagalbą? Kad ir pats artimumas ir prisirišimas, argi neduoda jiems ypatingos teisės susilaukti mūsų pagalbos? O gal yra mūsų tiesioginė pareiga palengvinti jų kentėjimus, kadangi gal kartais iš mūsų kaltės kuris ar kuri iš jų papildė kokią nuodėmę už kurią jie dabar ken-

čia? Gal ne kartą juos supykdinome, įvarėme nekantrybėn ar buvome kalti kitų prasižengimų? Argi jau mes toki užkietėję ir kurti, kad negirdime jų maldavimų, kaip kad Jobas kadaise sūšuko, "Pasigailėkite manęs, pasigailėkite manęs, bent jūs mano prieteliai, nes Viešpaties ranka iš-tiko mane" (Job. 19, 21.).

Todėl atsiminkime mirusius; ir tai ne tik Uždušinėje, bet dažnai už juos pasimelskime. Neužtenka tik juos prisiminti ir ašarėlę kitą pralieti; tai mirusiems mažai ką pagelbės. Aukokime už jas mūsų maldas, dažnai artinkimės prie šventų sakramentų, kiek išgalime užprašykime jų intencija šv. Mišias, aukokime kenčiančioms sieloms atlaidus gautus už maldas ir gerus darbus. Atsiminkime, jog gelbėdami sieloms skaistykloje darome sau patiems gerą, nes šios sielos patekusios dangun, bus mūsų galingos užtarėjos pas Dievą. Ir pats Viešpats Dievas iš savo pusės atlygins mums už mūsų meilę ir pasiaukojimą, ir tai daug gausiau nekaip mes aucojame, nes Dievas nesiduoda perviršijimas gerume ir duosnume. Kaip mes kitiems saikėsime, taip bus ir mus atsaikėta. Kas žino, gal ateis laikas kada ir mums reikės kitų maldų pasiliuosuoti iš skaistyklos.

Mintys

Nes kur jūsų turtas, ten ir jūsų širdis. Luko 12, 34.

Matyti savo tamsybes — tai turėti didelę šviesą.

Ar galėtum miegoti ir valgyti keletą dienų su lavonu savo kambaryje? Kiek gi dienų praleidi su savo lavonu virtusia siela!

Jiems Reikalingos Jūsų Maldos

KLAUSYKIS, kaip Jėzus kalba: — Kaip vaizdžiai tu prisimeni tą valandą, kai tavo brangieji grūmėsi su mirtimi. Mano vaikeli, ir Aš ten buvau, kad jiems padėčiau savo malone, savo gailestingumu. Negąsdinau ten jų savo teismo baime, o ne!”

“Žinoma, tu negali žinoti, kas dėjosi tarp Manęs ir tų sielų tuo sprendžiamu momentu. Tai paslaptis, žinoma tik Man. Vėliau ir tu tai žinosi ir stebėsis Mano gailestingumu. Mano vaikeli, kai dabar Mane pažįsti truputį labiau, pasakyk Man, ar tu tikrai manai, jog mirties valandą aš galiu palikti sielą, kuri stengėsi būti Man ištikima? Palikti ją vieną kovoti?... Palikti ją tamsybių galybėms?... Ar toks elgesys sutiktų su Mano gerumu?... Ne, Aš nesu toks. Tą valandą Aš pats ateinu; skubu pas Savo mirštantį vaikelį, ginu jį, imu jį į savo globą. Tą valandą esu pasirengęs išpilti visas išganymui reikalingas malones”.

“Ta valanda, tu žinai, yra visiškai Manoji. Pasaulis jau nebevilioja sielos, kovojančios mirties agonijoje. Nuodėmingos aistros neberanda maisto mirštančiame kūne... Ryšiai, vienijantys sielą už žeme, vis labiau atsileidžia. Aš ateinu..., maloniai prisitartinu prie tos sielos ir tyliai jai kalbu: “Brangioji siela, Mano atpirktoji siela, ar tikrai nieko tu nenori žinoti apie savo Atpirkėją? Ar nenori Manęs?” Ir kitaip Aš negaliu pasielgti. Manai, kad galiu apleistį sielą, dėl kurios išliejau paskutinį kraują lašą? Ne, ne... Jeigu ta siela ir nebūtų visada Mane

mylėjusi, visada Mane pažinusi, o būtų dažnai Mane paniekinusi ir sunkiai įžeidusi; vis tiek tai siela, už kurią labai brangiai užmokėjau. Tai Mano nuosavybė! Mano, vaikeli, ar tu tai supranti, štai, dėl ko mažiausia maldinga tavo mintis nežūna, nė mažiausias tavo troškimas Mane mylėti, Aš greitai tui pamatau ir greitai atlyginu”.

“Dabar, Mano vaikeli, leisk Mani tave ši tą paklausti. Ar gali kas drįsti sakyti, kad siela, paliekanti šį pasaulį, šią ištrėmimo žemę, artėdama prie amžinybės slenksčio, prie Mano teismo sosto, — ar gali tokia siela neturėti nors mažučio troškimo būti Mano draugu?... Tikrai, niekas nedrįstų; jei ta siela būtų buvusi net taip užkietėjusi nuodėmėse, jog ir Mano gailestingumas nebūtų jos suminkštinęs. Tat netvirtink drąsiai, kad ta ir ta siela pražuvusi... Turėk viltį... Jei ji nėra su Manimi, tai yra kelyje prie Manęs”.

“Šventoji Bažnyčia, vedama šv. Dvasios, temoko tiesos; ir dažnai ji iškilingai paskelbė, kad tokia ir tokia siela yra danguje. Ji kanonizavo daugelį šventųjų. Bet pasakyk man, ar ji kada nors pasakė, kad ta ir ta siela pražuvusi, pasmerkta pragare?... Ne; to ji nepadarė ir nepadarys; tat pasitikėk, vaikeli, Manimi”.

“Mano vaikeli, tu žinai tikrai, kad yra skaistykla; ir daugelis sielų eina tenai atsilyginti už savo nuodėmių bausmes. Bet taip pat yra tikra, kad savo maldomis ir gerais darbais tu gali palengvinti jų kančias ir pagreitinti jų garbės valandą. Melskis tat, — o melskis

už skaistyklos sielas! Aš labiau už tave trokštu jas pamatyti pas Savę danguje. Tat be perstojimo melskis už tas vargšes išstremtąsias sielas. Aš tau padėsiu tame kilniausiame krikščioniškosios meilės darbe. Altoriaus namelyje Aš laikiu tavęs. Gali laisvai Manimi naudotis. Kiekvieną dieną, visada gali imti Mano brangiausią Kraują ir aukoti jį mano Tėvo teisybei atlyginti už tas sielas. Būk tikras: Mano Kraujas garsiau šaukia į dangų negu Abelio kraujas. O paskui šv. Komunijoje gali už jas melstis. O, koks brangus momentas!... Tada Aš meldžiuosi su tavimi... Savo žaizdomis, Savo agonija, Savo mirtimi. Mano vaikeli, tu neturi supratimo, kaip galingai paveikia eucharistiškosios Sūnaus maldos į Danguos Tėvo Širdį”.

“Kada tik eini šv. Komunijos, kada tik klausai šv. Mišių, visada prisimink skaistyklą. Ką tu ten matai? Ar ten nėra sielų, kurias pažįsti? Tavo giminių?... draugų?... Ar nematai, kaip tie liūdni veidai su viltimi kreipiasi į tave; ašarotos akys žvelgia į tave?... Jos kantriai laukia tavo pagalbos, tavo maldų ir darbų, susivaldymų, atleidų, išmaldų...”

“O Mano vaikeli, pažvelk! Tavo nunylėta motina, brangusis tėvelis! Siela, kurią taip myėjai čia žemėje; kuriai skiriantis iš žemės, tokias karčias ašaras liejai; jos maldaujančiu žvilgsniu, ištistomis rankomis šaukia į tave: “Nors jūs, mano draugai...” O, kad tu tikrai jas pamatytum, tavo širdis virtų skausmu... Niekada nebūtum toks tingus, toks šykštus jiems pagelbėti... Prie jų mirties lovos prižadėjai niekada

jų neužmiršti, kad visada už jas melsies... Dabar pasakyk, mano vaikeli, atvirai, ar tikrai sąžinė neprikaišioja tau tame dalyke?... nė trupučio!...”

“Melskis! Melskis už tas vargšes sielas! Daryk tai, o suteiksi Mano Širdžiai didžiausią džiaugsmą. Tas meilės darbas tau bus vaisingas ne tik šioje žemės kelionėje, ne tik tavo mirties valandoje, bet ypač tada, kada pats kentėsi tose liepsnose. Bet didžiausią atlyginimą gausi, kai ateisi pas Mane į dangų”.

“Vos peržengsi dangaus vartus, Aš skubėsiu tavęs pasitikti. Aš nebūsiu tada vienas; didelis palaimintųjų skaičius Mane lydės... Tu tuoj juos pažinsi; ten bus tavo mylimieji. Su jais bus ir daug kitų sielų. Jos apsups tave dėkinga meile, — nes tu joms padėjai. Savo maldomis ir gerais darbais užgesinai ugnį, kuri jas kankino. Vienas Dievas žino, kiek laiko jos būtų turėjusios ten kentėti. Niekas pasaulyje jų neprisiminė”.

“Jų veidai žibės garbe, — tie brangūs veidai, kuriuos matei skausmu išvogtus mirties agonijoje. Pamatysi tu sielą, kuri tau buvo brangiausia žemėje. Ji jau nebenešios kentėjimų žymės; iš jos sklis ramybės, džiaugsmo, žavinčios palaimos spinduliai”.

“Ir Aš atiduosiu tau tas sielas, kurias su skausmu dabar mini, kaip atidaviau gyvą sūnų laimingajai našlei prie Naimo vartų. Tavo šeimyna, taip žiauriai išardyta negailestingosios mirties rankos, vėl susivienys ir niekad jau nebesiskirs. Meilūs tėvo, motinos, sūnaus, dukters, brolio, sesers, vyro ir žmonos vardai jau ras atsa-

Kokių Naujenybių Ieškome?

KOLUMBAS, beieškodamas trumpesnio kelio į Indiją, netikėtai surado naują plotą žemės, Ameriką. Laikui bėgant čia suplaukė visokių tautų žmonių; kai kurie tikrai labai negeistini, apsigyveno, pasiliko, nes patiko.

Šio naujo pasaulio atradimas, taip kaip kiekvienas mūsų laikų išradimas, visus domino. Nauji dalykai visiems malonūs, senesni nors ir būtų suaugesni, tvirtesni, padedami į šalį, prisilaikoma ištatymo — nedera pamąstyti, kad modernus žmogus tenkintųsi vakarykščios dienos reikmenimis.

Šia žmonijos kvailybe pasinaudoja gudrieji. Viena jauna porėlė atėjo krautuvėn pirkti reikalingų baldų. Pirklys išmintingai, tėviškai, norėdamas tikrai pagelbėti, rodė baldus, kurie daug metų galės tarnauti, tačiau nebuvo paskutinės mados. Pastebėjęs kad vy-

kantį aidą dangaus mieste. Jis gyvens nemirtingojo grožio gyvybe”.

“O kada tu nueisi jų pamatyti?... Kada išauš ta diena, kai šėšėliai praslinks?... Mano vaikelį, ta diena yra arčiau negu tu tikiesi?... Ten aukštai danguje tavo brangių mirusiųjų sielos gal jau ruošiasi tave sutikti!... Gal jau jos mėgina giesmes tau sutikti!... Taip... taip, procesija, kuri tave priims, jau renkasi... Dienos ir savaitės taip greitai slenka, tu pats žinai. Truputį daugiau kantrybės, Mano vaikelį, dar trumpą valandėlę ant tavo žemiško ištremimo kryžiaus, o paskui perliniai dangaus vartai atsidarys prieš tave, tau!” Išvertė Sesuo M. Dolorosa

ruį ir jo žmonelei negalvoj baldų gerumas, bet mada, pardavė visai prastus baldus bet naujausios mados. Daug pirkliui tą dieną pelno liko.

Klaidingai spręstum sakydami — kas nauja, meikos rūšies. Gydytojų įrankiai daug tobulesni už pereito šimtmečio. Visokios mašinos šiandien daug geresnės už tas, kuriomis žmogus naudojasi dar prieš 20 metų. Patogumai, įrengimai kelionėms vandenimi, oru, žeme, rodos negalėtų būti geresni. Lieka tačiau svarbus klausimas, “Matydamas tiek daug pažangos ir išradimų, ar padarei pažangą savo nemirtingos sielos išganymui?”

Prieš keletą savaitių New Yorke įvyko žydų profesionalų susirinkimas Rabinų mokslineje įstaigoje. Nežinia kaip įsiskverbęs garsumas Einšteinas jiems užgiedojo seną pasaką, “Savo mokslu atradau kad nėra Dievo pasaulyje ar Danguje”. Tikintiems žydams gėdą padarė. Einšteinas ne pirmutinis gyrėsi suradęs naują nudėvėtą tiesą. Kolumbas tikrai galėjo pasigirti suradęs naują vietą gyventi, šis, kaip papūgą, kartoja ką kitą tūkstančiais metų pasakė.

Jeigu visiems aišku, kad nėra Dievo, kam sielotis, įrodinėti. Alkanas ubagėlis neina pas notarą kad tas parašytų dokumentą jog tikrai išalkęs žmogus, jam galima duoti valgyti. Išmintingai spreskime apie bedievių atrastas Naujas Tiesas, labai dažnai rasime, kad bedievis pilna gerkle rėkia kad tiksliai neišgirstų savo paties sąžinės balso: “Paikas esi, turėsi Dievui duoti apyskaitą savo darbų”.

A.B.C.J.

AMŽINYBĖS GIESMĖ

KARTĄ viename vyrų vienuolyne gyvenęs jaunas, bet drauge ir labai pamaldus vienuolis, vardu Urbonas. Vyresniųjų jam buvę pavesta tvarkyti to vienuolyno knygynas. Darbštus vienuolis, knygas beskaitydamas, kartą jose užtikęs, kad "viena diena pas Viešpatį kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų kaip viena diena" (II Petr. 3,8). Susimąstė jaunuolis, kaip čia galėtų būti? Kadangi to tinkamai suprasti negalėjo, į pagalbą pasikvietė ir maldą.

Vieną gražų saulėtą rytmetį brolis Urbonas paliko tamsų niurų vienuolyno darbo kambarį ir išėjo į sodą prasivėdinti, gražia gamta pasigėrėti ir pasiklausyti, kaip Dievą garbiną paukšteliai. Tiesa, netikėtai ant vieno medžio šakos jis pastebė dar lig šiol jam nematytą mažą, pilką paukštelį. Gamtos ir paukščių mėgėjas šiuo mažų retu sutvėrimėliu labai susidomėjo ir pradėjo tylomis jį sekti. Paukštelis pasirodė esąs nebailus: vienuolį gana arti prie savęs prisileido ir net pradėjo gražiai giedoti.

Brolis Urbonas įsigėdė tą paukščiuką dar labiau prisijaukinti ir pagaliau pasigauti. Tik jam besitaikant giesmininką nutverti, šis staiga purptelėjo ant tolimesnės medžio šakelės ir savo gražią giesmelę tęsė toliau. Urbonas vis sekė ir gaudė paukštelį kokią valandą laiko, bet jam vis nesisekė jį nutverti. Pagaliau paukštelis pakilo iš paskutinio sodo medžio ir nulėkė į netoliną tamsų už upės žaliuojantį mišką...

Urbonas atsigrįžo atgal eiti į

vienuolyną prie savo paliktojo darbo. Bet kaip jisai nustebo, pamatęs, kad viskas aplink jį atrodė kaž kaip nepaprasta, gražu, didinga... Sode augo jau kiti, jam nepažįstami ir nematyti medžiai, išsirikiavę gražiomis tiesiomis eilėmis kaip kareiviai, tarp jų tysojo platūs sodo takai, šalymais nusodinti krūmais pakaičiui su vešliomis, dailiai apkarpytomis žali-tvorėmis...

Besistebėdamas tuo nepaprastu reginiu ir beeidamas toliau, pro sodo medžių viršūnes jis pastebėjo, kad vietoje buvusios prastutės žemos vienuolyno bažnytėlės jau stovėjo graži ir didinga su dviem smailiais bokštais ir viduryje kopula bažnyčia. O kada jis, besistebėdamas priėjo prie vienuolyno ir nedrąsiai patraukė durininko skambutį, tai durų jam atidaryti išėjo visai nepažįstamas ir niekad nematytas durininkas; kuris, pamatęs brolių Urboną, nemažiau juo nustebo, kaip ir pats Urbonas tuo durininku.

Jam įėjus į vienuolyną, kiekvienas pasitinkęs brolis, kaž kaip nustebes ir lyg su baimė traukdavosi iš kelio ir leisdavo priėti. Urbonas mėgino tiems nepažįstamiems broliams šypsotis, bet jie į jį tik nustebę baimingai pažiūrėdavo — tartum į koki vaiduoklį! Brolis Urbonas skubėjo eiti į savo darbo kambarį ir tenai "prasiblaivinti", nes pats buvo įsitikinęs, kad su juo pačiu kas nors negera pasidarė, kad jam viskas taip keistai akyse rodėsi. Tik štai, beinant prie knygyno durų, jam kelią pastoja taip pat nepažįstamas vienuolyno viršininkas ir iškėlęs

*Tēvas ir motina
džiaugiasi savo
vaikeliu, jų di-
džiausia laimė.*

prieš Urboną kryžių, susijaudina-
siu balsu sušuko:

— Vardan Jėzaus Nukryžiuoto-
jo, pasakyk, kas tu esi ir ko čia
tarp mūsų ieškai?

Sudrebėjo Urbonas ir pažvelgė į
save. “Dieve Tu mano, kaip aš vi-
siškai pakitęs”, — nusistebėjo
patsai, nes pasimatė, kad iš jauno
buvusio brolio jau pasidaręs žilas
su ilga sidabrine barzda senelis, o
jo vienuoliškos rudinės — tik ski-
vytai kabo ant išsekusių barškan-
čių kaulų. Prie jo apipuvusios
juostos dar tebekaba tie patys tik
surūdiję knygyno raktai, kuriais
jis prieš valandą knygyno duris
užrakino...

— Ko čia ieškai tarp mūsų? —

baimingai pakartojo savo klausi-
mą nepažįstamais veido bruožais
viršininkas.

Urbonas dabar jau suprato, ko-
dėl visi jo taip bijo ir kodėl juo
taip stebisi. Tik jam dar vis buvo
neaiškumų, kodėl jis taip greitai
paseno ir kodėl čia visai kiti vie-
nuoliai gyvena. Taigi lėtai ir iš-
palengvo klausiančiam vienuolyno
viršininkui pradėjo aiškintis ir jį
įtikinėti, kad jisai esąs to paties
vienuolyno brolis, vardu Urbonas,
kad esąs to vienuolyno knygynin-
kas ir kad prieš valandą laiko dir-
bęs šitam knygne, užrakino jo
duris ir išėjo į sodą pasivaikščio-
ti. Jo pasakojimais netikinčiam
viršininkui jis pradėjo įrodinėti,

kad jis tikrai esąs to vienuolyno brolis ir kaip įrodymus pradėjo išskaičiuoti savo buvusiųjų brolių ir viršininkų vardus, pavardes, papasakojo, kaip prieš valandą atrodžiusi pati bažnyčia, sodas ir vienuolynas. Tuo tarpu vienas iš nustebusių brolių atnešė viršininkui namo kronikų knygą, kurią pats viršininkas čia pat pradėjo vartyti ir kaitinėti...

Po valandėlės ieškojimo, jis užtiko, kad iš tiesų tame pat vienuolyne kadaise gyveno brolis vardu Urbonas, ir buvo vienuolyno knyggininkas, kuris be viršininkų žinios kaž kur pražuvęs. Bet tas brolis čia gyveno tik prieš 300 metų. — Ir viršininkas tai pasakęs, su nusistebėjimu pažvelgė į išdžiūvusią, lyg giltinę senelį.

Tik tai dabar seneliui Urbonui pasidarė viskas aišku ir jis iš staugaus susijaudinimo išūko:

— Oi, tu miško paukšteli, tai tavo giesmė tai padarė. Rodos, tik kokias tris minutes aš tavęs klausiausi, o štai, praėjo net trys šimtai metų!... Taip, dabar suprantu, kad tu giedojai man amžinybės giesmę, kad aš ją da daugiau neabejočiau.

Tai pasakęs, tik giliai atsiduso ir, visiems aplink sustojusiems besistebint, subyrėjo į dulkių krūvelę...

Taip, tai yra sena ir nuostabi graži legenda apie Amžinybės neuobodumą; bet ji ne be pagrindo. Ji yra, nors ir neaiškiai, bet tikrai nujaučiama šių pusiau paslaptinių Apreiškimo žodžių: "Viena diena pas Viešpatį, -- kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų kaip viena diena" (II Petr. 3, 8).

Karalius ir Amatininko Sūnaus Metrikas

Prancūzų karalius Liudvikas XVI savo vaikus mokė būti paprastais, nuolankais. Kartą jis liepė atnešti metrikų knygą, kurioje buvo surašyti jo vaikų vardai. Atvertęs lapą, kuriame šalia jo vaikų vardų buvo paprasto amatininko sūnaus vardas, Liudvikas tarė savo vaikams: "Matote, vaikai, kaip Dievo akyse visi žmonės yra lygūs. Ypatingai išskiriami išaukštinimi tik tie, kurie patys tos garbės užsitarnauja. Ateis laikas, kada jūs žmonių akyse gal būsite labiau garbinami už šitą amatininko sūnų, bet Dievo akyse gal jis bus daugiau vertas, jeigu bus doresnis už jus. Neužmirškite būti dorais Dievo vaikais".

Arabų Vado Malda Aikštėje

Arabų vadas Abdel-el-Kader, kurs per penkiolika metų kovojo prieš prancūzus, atvyko į Paryžių. Jam esant viešoje aikštėje, kur susirinkę apie 20,000 žmonių, suskambino bažnyčioje "poteriams". Abdel-el-Kader atsiklaupė, galvą nulenkę į žemę ir kniupščias meldėsi, kol nustojo skambinė.

Nebėra Ašarų

Kai vyturėliai užgiedos
Mėlynėje dangaus
Ir aidas jų linksmas giesmės
Per skliautus nuaidės.
Su vyturėliais rytmetų
Drauge dainuosiu aš.
Nebėra ašarų savų,
Jau išverčiau visas.

Alė Sidabraitė

KLAUSYMAI IR ATSAKYMAI

Ar šv. Tėvas yra išleidęs kokius nurodymus apie moterų rėdymąsi?

Taip, Popiežius Pijus vienuoliktasis, sausio 12 d., 1930, per vieną šv. Sosto kongregacijų, išleido ypatingą pranešimą prieš nepadorų moterų rėdymąsi ir netinkamas šių dienų madas. Klebonai ir misijonieriai raginami savo pamoksluose karts nuo karto paliesti nepadoraus rėdymosi klausimą. Mergaičių mokyklų viršininkai-ės irgi buvo raginami žiūrėti, kad visur būtų reikalaujamas tinkamas rėdimasis ir kad būtų iš mokyklų prašalinamos tos mokinės kurios atsisako prisitaikinti nurodytiems krikščioniškiems dėsniams. O kur viešai nepaisoma ir užsispyrusiai prasižengiama prieš padorų krikščionišką rėdimąsi, moterims turėtų būti neduodama šv. Komunija ir neturėtų būti leidžiama bažnyčion ar būti liūdininkais prie krikšto.

Kas yra žuvininkų globėjas?

Žuvininkai turi tikrai garbingus globėjus, būtent apaštalus šv. Petrą ir šv. Andriejų, kurie buvo broliai ir patys Galilėjos žuvininkai. Andriejus anksčiau Petro pašauktas į apaštalus; Petras gi, išrinktas būti uola, ant kurios Kristus pastatė Savo bažnyčią. Jis buvo taip gi pirmutinis Kristaus vietininkas ant žemės, Bažnyčios galva.

Šv. Petro garbei skiriamos kelios šventės: birželio 29 d., šv. Petro ir Povilo šventė; rugp. 1 d., šv. Petras Retėžiuose; vasario 22 d., šv. Petro Sostas Antioche; sausio 18 d., šv. Petro Sostas Romo-

je; lapkričio 18 d., šv. Petro ir Povilo Bazilikos Dedikacija.

Šv. Andriejus gerbiamas lapkričio 30 dieną. Jis taip gi Škotijos ir Rusijos globėjas. Dieve duok, kad jis užtartų nelaimingą, vargšę, pakrikusią Rusiją!

Ar tiesa, kad ir dantistai turi globėją?

Taip; dantistų globėjai yra šv. Kosmas ir šv. Damijonas, nukankinti už tikėjimą ketvirtame šimtetyje. Juodu buvo gydytojai, kurie neimdavo jokio atlyginimo už jų patarnavimus. Jų šventė išpuola rugsėjo 27 dieną.

Dantistų globėjų tarpe priskaitoma taip gi ir šv. Apollanija, mergelė ir kankinė, mirusi trečiame šimtetyje. Ji buvo kilusi iš Aleksandrijos, ir po skaudžių kankinimų, sudeginta už tikėjimą. Josios dantys buvo išlaužyti žnyplėmis. Ji dažnai vaizduojama — laikanti žnyplėmis dantį. Jos šventė minima vasario 9 dieną. Prie jos dažnai kreipiasi dantų ligomis varginamieji.

Ar gali būti atleistas vienuolis ar vienuolė prižiūrėti sergantį tėvą ar sergančią motiną?

Bažnyčia reikale gali atleisti vienuolę ar vienuolį nuo apžadų. Jeigu pasitaikytų, jog tėvas ar motina neturėtų ko nors juos prižiūrėti, tada gal ir būtų vienuolės ar vienuolio pareiga prašyti atleidimo nuo apžadų ir rūpintis tėvų gerove. Bet, rodos, tokie atsitikimai reti. Viešpats neapleidžia vienuolių giminių, taip kaip rūpinasi ir vienuolėmis ir vienuoliais.

IŠ MARIJONŲ GYVENIMO

Laiškas Iš Pietų Amerikos

(Neseniai Tėvų Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Ill., Misijų Kuopa, gavo laišką nuo vieno iš mūsų Pietų Amerikos misijonierių. Čia paduodame jo įdomų turinį).

PRADEĖDAMAS rašyti šitą laišką iš tolimos Argentinos, norėčiau pirmiausiai mūsų visų tėvelių Marijonų Argentinoje var-dui tarti ačiū už jūsų įdomų laišką ir ypatingai nuoširdžiai padėkoti už finansinę pagalbą, kurią suteikė mums jūsų "Misijų Kuopa". Kartas nuo karto mūsų maldose prašysime Dievo padėti jums ir jūsų Misijų Kuopos darbams. Misijų Kuopos aukos daug mums padeda. Nors mes neesame Afrikos dykumuose, kur misijonieriai dar didesnius vargus mato; bet ir mūsų gyvenimas čionai Argentinoje yra gana vargingas ir tikrai reikia džiaugtis ir dėkoti Dievui, kada iš Šiaurės Amerikos gauname pagalbą. Reikia džiaugtis kada mūsų draugai mūsų nepamiršo. Nors vienas lietuviškas priežodis skamba: "Iš akių, iš minčių", bet ačiū Dievui, kad mes Marijonai Argentinoje galime to priežodžio visai nepaisyti; nes mūsų niekas nepamiršo, nors ir esame toli.

Dabar šitą pamėginsiu parašyti iš mūsų gyvenimo Pietų Amerikos. Mūsų gyvenamas namas, kaip jau gal žinote, randasi gana tolokai už Buenos Aires miestą. Mūsų apylinkėje dauguma namų yra vieno aukšto ir pastatyti su lig ispanų mados. Mūsų namas susidaro iš keturių kambarių. Šalia jo yra kitas mažas namukas. Ten randasi virtuvė ir kiti du

kambariukai. Turime mažą plotą žemės. Viskas aptverta aukšta tvora. Mūsų apylinkėje gyvena visokių žmonių ir kartais jie taip elgiasi, kad net atrodo kaip necivilizuoti žmonės. Tėvelis Vengras savo laiškuose labai gražiai aprašė šių žmonių elgesius. Jums jau teko apie tai pasiskaityti.

Mūsų darbuotė apima visus lietuvius Argentinoje ir net Montevidejoje (Uragvajaus valstybėje). Viena žodžiu mūsų dirva yra plati. Sako, kad Argentinoje yra apie 35,000 lietuvių, o jie yra visur apsigyvenę. Todėl mums tenka visur važinėti su pamaldomis. Savo bažnyčios neturime ir todėl tenka mums laikyti pamaldas svetimose bažnyčiose. Beveik kasdieną mes važinėjame į kitas bažnyčias laikyti mišias. Paprastai tėveliai Saleziečiai mus užprašo laikyti Mišias. Tas mums daug padeda pragyvenimui. Jeigu ne toji pagalba nuo Saleziečių ir taipogi jeigu negautumėm kartas nuo karto pagalbą iš Šiaurės Amerikos, tai būtų labai sunku mums pragyventi. Kasdien daugiausiai važiuojame tramvajais į bažnyčias. Mums patogų važiuoti tramvajais, kadangi jie eina arti mūsų namo. Miesto centre paprastai keliaujame "Omnibusais" ir "Subterraneanais" (Subways). Į tolimas vietas keliaujame paprastai traukiniais. Mūsų apylinkėje kartais atsiranda tokių žmonių, kurie kunigui praeinant garsiai šaukia "perro" — šuo, arba "cuervo" — varna, ir taip garsiai sušunka, kad rodos juos kas kankina. Bet pačiame Buenos Aires mieste kunigus lai-

ko pagarboje.

Lietuvių padėtis tikėjimo srityje Argentinoje ir visoje Pietų Amerikoje yra labai bloga. Daugumoje, lietuviai yra apsileidę. Komunistai savo laikraščiuose ir parengimuose visu smarkumu mus Marijonus puola. Tas mums sudaro daug sunkumų. Ypatingai neturėdami savo bažnyčios, savo mokyklos, ir net nė savo namo ir nė savo laikraščio — tas mūsų darbą apsunkina. Spauda daug nuveiktų. Čionais lietuviai yra linkę labai daug prie skaitymų lietuvių kalboje. Kadangi jie neturi katalikiškų lietuviškų laikraščių, tai jie skaito bedieviškus laikraščius. Ir po biskį tas paveikia ir patraukia juos nuo tikėjimo. Jeigu mes turėtumėm gerus rašytojus ir daugiau pagalbos, galėtumėm daug nuveikti nes yra plati dirva visiems. Tiktai reikia pradžia tinkamai pradėti ir tada galėsime visu smarkumu varytis pirmyn. Sekmadieniais laikom pamaldas Bocoje šv. Jono Evangelisto bažnyčioje — tai yra Saleziečių bažnyčia; ji didelė ir graži. Prie bažnyčios yra Saleziečių namas ir mokykla. Man teko jų name per du mėnesių pagyventi, besimokinant vietinės kalbos. Kada užsibaigė du mėnesiai, tai rektorius "Padre Pedemonte" iškilmingai pranešė, kad aš turėsiu išduoti kvotimus ispanų kalboje. Reikėjo per dešimt minučių kalbėti visų kunigų akyvaizdoje, valgoma jame kambaryje. Į pamaldas kas sekmadienį ateina apie 20 ar 30 lietuvių. Iškilmingose šventėse daugiau atsiranda. Kas antrą savaitę laikom pamaldas Berisse, apie 40 mylių nuo Buenos Aires. Berisse gyvena apie 3,000 lietuvių.

Per pamaldas taipogi mažai lietuvių atsilanko. Kun. Andriušis vieną sykį nuvyko į Rosario, apie 150 mylių nuo Buenos Aires. Ten pasirodė gana daug lietuvių per pamaldas. Jeigu mes turėtumėm daugiau žmonių galėtumėm tuojau užimti daug vietų Argentinoje ir net Montevidejoje, ir galėtumėm tinkamai darbą dirbti. Argentina skaitosi katalikiškas kraštas ir tas mums kunigams biskį palengvina. Argentinoje randasi dvejios lietuviškos mokyklos. Viena Berisse, kita Buenos Aires. Mums Marijonams tenka vieną sykį į savaitę duoti tikybos pamokas. Argentinoje yra valdžios įstatymas turėti mokyklose religijos pamokas.

Neseniai turėjome trijų dienų misijas lietuviams — Buenos Aires ir Berisse. Man teko su kun. Andriušiu laikyti misijas Buenos Aires; apie 60 lietuvių dalyvavo per tris dienas pamaldose. Tėvelis Vengras laikė misijas Berisse ir kada pirmą dieną iškilmingai atidarė pamaldas tai dalyvavo apie penki lietuviai. Kitose dienose buvo daugiau. Tas parodo kaip rūpi misijos lietuviams Argentinoje. Kartas nuo karto surengiam programos.

Pats Buenos Aires miestas yra moderniškas ir gražus; ten yra daug gražių bažnyčių. Šiame mieste Tėvai Saleziečiai turi daug bažnyčių ir mokyklų. Kaip Jėzuitai Šiaurės Amerikoje yra galingi, taip čia Saleziečiai pirmą vietą užima. Argentinoje randasi visokių tautų žmonės. Ypatingai anglai yra galingi ir jų rankose yra daug dirbtuvių ir kitų pramoninių. Taipogi Šiaurės Amerikos firmos turi savo dirbtuves šioje šalyje,

pav: Ford, General Motors, Swift ir kt. Kai kuriose bažnyčiose yra angliškos pamaldos. Susipažinom su kai kuriais kunigais kurie kalba angliškai. Ateityje žadėjo kai kuriuos iš mūsų pakviesti laikyti pamaldas ir skaityti angliškus pamokslus. Čia Argentinoje jeigu kuris iš kunigų arba šiaip sau inteligentų žmonių kalba angliškai, tai žmonės laiko jį už didelį mokslinį. Man būnant Bocoje, vienas kunigas — Padre Oliveri — ispanas, kuris mane mokino ispaniškai norėjo išsimokyti angliškai. Argentinoje yra daug italų ir vokiečių. Vokiečiai pradėjo smarkiai veikti su savo 5-ta kolumna. Jeigu vokiečiai laimės karą, tai aš manau Pietų Amerikai grėsia pavojus. Ypač smarkiai vokiečiai veikia Montevideoje. Tėko matyti Amerikos karo laivą "O'Brien" Buenos Aires uoste. Sako, kad keleta Amerikos karo laivų yra Pietų Amerikos uostuose. Atrodo, kad Amerika nori numalšinti vokiečių veikimą mūsų pasaulio dalyje. Nors karas yra Europoje, bet pas mus po mažo pradeda atsirasti "finansinė krizė". Liepos pirmą dieną, žiemos metas Argentinoje, buvo įvestas "Daylight Saving Time", kad sutaupyti šviesą. Vieno žodžiu jau valdžia pradeda nujusti pavojų finansų srityje. Meldžiam Dievo, kad karas tuojau sustotų ir vėl žmonija prieitų prie ramaus gyvenimo.

Mes visuomet pasiliksime dėkingi Misijų Kuopai. Tariaime nuoširdų ačiū už jūsų užsakytą mums "Ameriką". Kiek galėdami iš mūsų pusės stengsimės jums padėti. Visuomet lauksim iš jūsų laiškų; kuo dažniau siųsite, tuo geriau.

Baigdamas siunčiu jums ir visiems mano draugams geriausius linkėjimus. Ypač naujiems išventintiems kunigams linkiu Dievo palaimos, kad Augščiausias padėtų jiems tame prakilname kunigystės darbe. Dėkojam už atsiųstus gražus pakvietimus. Mes per toli gyvename ir negalėjome atvykti į tas iškilmes; bet mūsų maldos prašė Augščiausio suteikti kiekvienam naujam kunigui Dievo palaimos ir sveikatos.

Tariu trumpą Su Diev arba išpaniškai sakant "Adios". Tėveliai Andriušis ir Vengras siunčia savo linkėjimus visiems.

Jūsų draugas,

Kun. Jonas Kamandulis, MIC.

Pamokslininkas su Šluota

Šv. Pranciškus Asyžietis, eidamas skaityti pamokslų į Asyžiaus apylinkių miesčiukus, nešdavęs šluotą, kuria šluodavęs bažnyčias ir valydavęs dulkes, nes jam būdavo labai nemalonu, kad Dievo namai nebūdavo taip švarūs, kaip turi būti. Todėl, surinkęs kunigus, jis sakydavęs pamokslus, ragindamas laikyti švariai ypač altorius, ant kurių laikomos Šv. Mišios.

"Geriau Miegoti, Negu Girtis"

Vienas Persijos galvotojas vakare skaitė atsidėjęs knygą. Kada jo geros skaitymo valandėlės pakėlė akis, du jo sūnūs miegojo, o trečiasai su pasididžiavimu tarė: "Matai, tėveli, jie miega, o aš meldžiuosi. "Tėvas atsakė: "Mano sūnau, geriau yra miegoti, negu geras darbas girtis".

IŠ AMERIKOS GYVENIMO

Pagerbtas Amerikos Ministeris Lietuvai

Spalių 17 d. suruoštoje Towers klube, Chicago, Ill., priėmimo vakarienėje Jungtinių Valstybių ministeriui Lietuvai, Owen J. C. Norem, savo kalboje ministeris pareiškė, jog „aš džiaugdamasis galiu tvirtinti, kad netrukus Lietuva bus vėl laisva“.

Savo kalboje susirinkusiems lietuviams Mr. Norem pabrėžė, jog, nežiūrint, kad Sov. Rusijos reikalavimu jis turėjo išsikelti iš Lietuvos, jis tebėra Jungtinių Valstybių ministru Lietuvai, nes Lietuvos padėtis politiniu atžvilgiu nepasikeitė. Lietuva tebeskaitoma atskira valstybe.

Priėmime dalyvavo apie du šimtai žmonių, kurių tarpe buvo dauguma Chicagos dvasiškosios, bizniečių ir inteligentijos.

„Laivo“ Piknikas Pavyko

Spalių 20 d., Chicagos didžiuliam piknikų parke, Vytauto Darže, įvyko 1940 m. piknikų sezono užbaigimas. Tai buvo mūsų Kristaus Karaliaus Laivo 20 metų Jubiliejaus Piknikas. Diena buvo graži, tikrai rudeniška. Įvairūs artistai ir artistės linksmino atvažiavusius. Piknikas patsisekė. Sekančią dieną vakare, Aušros Vartų parapijos salėje, įvyko popiknikinė vakarienė. Be valgių buvo ir gražių dainų, įdomių kalbų. Nuotaika visų buvo labai pakilusi.

Chicagos 9 Kunigai — Armijos Kapelionai

Chicagos arkivyskupijos kanceliarija iškėlė aiškstėn, kad devyni arkivyskupijos kunigai tarnauja

kapelionais kariuomenėje ir keli kiti pasiryžę įstoti kariuomenėn. Tuo reikalu jie kreipėsi į J. E. Arkivyskupą S. A. Stritch gauti leidimus.

Be to, vienas kunigas yra kapelionu karo laivyne ir kitas — Edward Hines Memorial ligonėje.

Marijonų Bendradarbių Susirinkimas

Spalių 16 d., dienraščio Draugo patalpose įvyko Tėvų Marijonų Bendradarbių Chicagos Apskrities susirinkimas. Raportus apie vietinį veikimą davė atstovai iš sekantiųjų kolonijų: Melrose Park, Cicero, Marquette Park, Brighton Park, Town of Lake, 18-th Street, West Side ir Bridgeport. Pranešta, kad Marijonų Bendradarbių Draugijos metinis seimas įvyks švč. Panelės Gimimo parapijoje, (Marquette Park kolonijoje), Chicago, Ill., kur klebonauja didis Tėvų Marijonų prietelius, kun. A. Baltutis. Toliau išrinkta komisija, su nariais iš visų kolonijų, rūpin-tis suruošimui sutiktavių bankieto, kuris bus sukeltas kun. J. Dambrausko, M.I.C., grįžimo proga. Susirinkime dalyvavo ir dienraščio Draugo administratorius kun. P. Činikas, M.I.C.

Religinis Koncertas Vargonų Pašventinimo Proga

Šv. Pranciškaus lietuvių parapijos, Lawrence, Mass., bažnyčios užbaigimo 10 metų sukaktuvių ir naujų bažnyčios vargonų pašventinimo proga spalių 6 d. įvyko bažnytinis koncertas. Žmonių prisirinko pilnutėlė bažnyčia, buvo matyti svečių net iš kitų kaimyninių

miestų. Po naujų vargonų pašventinimo ceremonijų, kurias atliko vietos klebonas kun. Pr. Jūras, dalyvaujant kunigų ir berniukų eisenai, prasidėjo darni, įspūdinga programa vargoninko P. Sako vadovybėje.

Parapijos Sidabrinis Jubiliejus

Šv. Kazimiero parapija, Westfield, Mass., šimet švenčia savo gyvavimo 25 metų sukaktuves. Tą jubiliejų paminėti spalio 13 d. įvyko jubiliejinis bankietas. Šv. Kazimiero parapijoje klebonauja kun. V. Puidokas.

Klebonas 35 Metų

Prieš 35 metus kun. Jonas Vaišnoras suorganizavo šv. Vincento parapiją, Pittsburgh, Pa., ir ligšiol tikrai sėkmingai jai vadovauja. Šioje parapijoje veikia lietuvių katalikų organizacijų kuopos ir draugijos, yra pastatyta lietuvių mokykla ir ypač platinama lietuvių katalikų spauda. Kun. J. Vaišnoras daug yra nudirbęs gražių darbų ir Bažnyčiai ir lietuvių tautai.

Karo Kapelionai

Su paskelbtąja U. S. A. konskripcija rišasi karo kapelionų klausimas. Ligi šiol reguliari Armijos dvasios reikalus aprūpindavo įvairių tikybų 325 kapelionai, gi rezervistų — 139. Bet dabar padidinus kariuomenės kontingentą, turės padidėti ir kapelionų skaičius. Vyriausiojo karo kapeliono štabas praneša, kad Armija bus reikalinga 1,000 naujų kapelionų, iš kurių skaičiaus katalikams tenka 275 vietos.

Gautomis žiniomis R. Katalikų vyskupijose jau pradėtas naujų

Padėka

Kristaus Karaliaus Laivo Jubiliejaus Piknikas jau įvyko ir ačiū daugeliui asmenų jis buvo pasesikimasis. Šiuomi viešai tariame padėkos žodį to pikniko rengėjams, kurie smarkiai turėjo padirbti visa rengiant; artistams ir artistams, kurie piknike dalyvavusius maloniai palinksmino; darbininkams ir darbininkėms, kurių pasidarbavimas visiems patiko; biznieriams, kurie savo dovanomis parėmė išvažiavimą; ir bendrai visiems, kurie kokių nors būdu prisidėjo prie pikniko pasisiekimo. Nuoširdžiai ačiū visiems!

Šia proga raginame visus Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojus stoti į darbą gauti naujų K. K. Laivo skaitytojų. Būtų labai gražu, prieš Kalėdas kiekvienas skaitytojas būtų gavęs bent po vieną naują skaitytoją, kuris K. K. Laivą užsisakytų ir skaitytų. Pikniko tikslas kaip tik tas buvo, kad K. K. Laivą galėtumėme praplėsti plačiau mūsų katalikų tarpe. Bet tas darbas neturi baigtis tuo pikniku. Mes turime jį varyti toliau. Todėl kviečiame visus į darbą padidinti Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojų skaičių.

“K. K. Laivo” Administracija

kapelionų šaukimas. Pirmoje vietoje priimami laisvanoriai. Kapelionų amžius yra apribotas iki 34 metų reguliarije kariuomenėje, iki 42 metų — rezervistų. Reikia pažymėti, kad J. E. J. F. O'Hara, kapelionų vyskupo, pranešimu daugumas naujai įsirašiusių kapelionų yra įvairių vienuolių nariai.